

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Дряново, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДРЯНОВО в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мариета Спасова

при участието на секретаря Гергана Генева
като разгледа докладваното от Мариета Спасова Гражданско дело №
20234220100126 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

С първоначалната искова молба е предявен иск с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД.

Ищцата Т. Д. чрез пълномощника си Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, представлявано от Д. М. - управител основава исковата си претенция на обстоятелството, че на 21.12.2022г. сключила договор за предоставяне на потребителски кредит № 122822 с ответното дружество „Фератум България“ ЕООД при приложение на Закона за предоставяне на финансови инструменти от разстояние (ЗПФИР). Страните се договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 2500 лв., като погасяването на задължението било договорено на 10 месечни погасителни вноски, като трябвало да върне сумата при лихвен процент 19 % или лихва в размер на 475 лв. Посоченият годишен процент на разходите по кредита (ГПР) възлизал на 48,35 %.

В чл. 5 от договора било уговорено, че кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от от „***“ в полза на ответника. При сключването на договора за потребителски кредит никъде не било посочено какъв бил размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция от свързано на кредитора дружество. В нарушение на чл. 18 от ЗПФИР ищцата не била получила преддоговорна информация, договор за кредит, общи условия или други подобни. След като усвоила сумата от 2500 лв., при изискана информация от ответното дружество отговорили, като изисквали освен заемната сума от 800 лв. да възстанови по-голяма сума, в размер на 87 % от

размера на главницата. Тази сума включвала главница, лихва, други такси и такса за обезпечение с поръчителство – услуга, предоставяна от партньор на „Фератум България“ ЕООД. Таксата, изискана от ищцата за предоставяне на поръчителството, била в размер на 2175 лева.

Счита процесния договор за недействителен поради следните причини: дължимите вноски по договора за поръчителство не били посочени в преддоговорната информация, нито пък било посочено в ОУ, че сключването на договор за гаранция било задължително условие за предоставяне на кредит – в чл. 5.3 от ОУ било посочено като възможност за повишаване кредитоспособността и вероятността да бъде одобрен за кредит, а не като задължително условие за кандидатстването, каквото се явявало всъщност. Твърди, че договорът не бил подписан нито с квалифициран, нито с обикновен електронен подпис, поради което липсвало съгласие. Твърди, че ищцата не била подписвала договор за поръчителство, както и че такъв не й бил представян.

Смята, че процесният договор бил нищожен на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не била спазена предвидената от закона форма. Както и на евентуалния договор за допълнителна услуга. Смята, че било нарушено изискването процесният договор да бъде написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора, не му било предоставено копие от Общите условия, процесният договор не бил подписан от кредитополучателя на всяка страница съгласно изискванията на ЗПК. Размерът на шрифта, с който бил изготвен договорът бил под минимално изискуемия съгласно ЗПК, а именно под 12.

Твърди, че договорът бил недействителен по смисъла на чл. 22 ЗПК, тъй като противоречал на чл. 11 ал.1 т. 10 ЗПК, тъй като не съдържал начина на изчисляване на ГПР и липсвала яснота как бил формиран същия, респ. общо дължимата сума по него. Посочено било само ГПР в %, но не бил посочен начина на изчисляването му. Ето защо договорът бил недействителен по смисъла на чл. 22 ЗПК. На следващо място бил посочен грешен ГПР, като сумата по предоставяне на поръчител не била включена като разход по договора, а това следва да бъде направено, поради следните причини. Ответникът не предоставял възможност за сключване на договора за кредит без да му бъде предоставен поръчител, за което събирал допълнително възнаграждение. С това допълнително плащане се покривали разходи във връзка със задължението за предоставяне на сумата и следвало да бъдат включени в ГПР, съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, при което същият би надхвърлил законовото ограничение, вземайки предвид сегашния му размер и съотношението между главницата и възнаграждението за гаранцията. Посочения в договора годишен процент на разходите и обща дължима сума не отговаряли на действителните такива. Посочените в договора за заем по-ниски

стойности представлявали невярна информация и следвало да се окачествят като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП, във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвеждала потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не му позволявала да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. В този смисъл посочва многобройна съдебна практика.

Сумата, претендирана от ответното дружество по договор за поръчителство, счита, че несъмнено следвало да бъде включена в ГПР, тъй като била разход във връзка с предоставяне на кредита по смисъла на чл.19, ал.1 ЗПК. Счита, че при сключването на процесния договор за потребителски кредит и чрез предвиждане на вноски за гаранция по договор за поръчителство, което било свързано с допълнителни разходи за потребителя за заплащането ѝ, била заобиколена императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита. Предвид горното, посочените в договора размери на годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, не съответствали на действително уговорените такива, налице била неяснота при определяне на ГПР, което водело до недействителност на договора (чл. 22 ЗПК).

В глава четвърта от ЗПК било уредено задължение на кредитора преди сключване на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити изрично се сочело: „В условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите - членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедират по този начин". Счита, че били налице основания целият договор за потребителски кредит да се приемел за недействителен, което по същество водело до недействителност и на самата клауза, предвиждаща възнаграждение за предоставяне на обезпечение/поръчителство, като молят съда да се произнесе относно действителността на договора в мотивите на решението. Не предявяват самостоятелен иск за обявяване нищожност на договора.

Счита клаузата на чл. 5 от договор за предоставяне на потребителски кредит № 1024528 за нищожна, като неравноправна по смисъла на чл.143, т. 9 ЗЗП и като нарушаваща разпоредбите на чл. 10, ал.2, чл.10а, ал.4, чл. 19, ал. 1 и 4 ЗПК. Моли съда да се произнесе с решение, с което да обяви нищожността на клаузата на чл. 5 от договор за предоставяне на потребителски кредит № 122822, сключен между страните,

предвиждаща заплащане на възнаграждение за предоставяне на обезпечение – поръчителство от "****" в полза на ответника. Претендира разноски.

В дадения от съда срок по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответното дружество „Фератум България“ ЕООД, в който се твърди, че искът е неоснователен.

Относно твърдяното нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9, т. 10 и чл. 19, ал. 4 от ЗПК посочва, че становището на ищеца, че лихвеният процент не бил коректно посочен в договора за потребителски кредит, съответно ГПР не бил посочен правилно и надвишавал пет пъти размера на законната лихва, тъй като в него трябвало да се включи и размера на евентуално дължимата неустойка било неоснователна. Съгласно чл. 5 от ЗПК преди потребителят да бил обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът предоставял своевременно на потребителя необходимата информация за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. Тази информация се предоставяла във формата на Стандартен европейски формуляр (СЕФ) за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно Приложение № 2 от ЗПК. Такъв СЕФ бил предоставен на електронната поща на ищеца при кандидатстването за кредит, с който се бил запознал. Лихвеният процент, съответно ГПР, описани в СЕФ, впоследствие били възпроизведени в договора за кредит, сключен между двете страни. Изрично посочено било в самия договор, че връщането на кредита ставало съгласно погасителния план. Лихвеният процент бил посочен като число, съответно не било възможно лихвеният процент да бъде променлив, доколкото променлив лихвен процент се уговарял спрямо друга величина, а не като абсолютна цифрова стойност. Условия за прилагане на лихвения процент могли да съществуват само в последния случай, тъй като потребителят трябвало да бъде наясно от коя друга величина зависел размерът на дължимата от него лихва. В процесния договор за кредит ясно бил посочен твърд лихвен процент, поради което възраженията на ищеца били изцяло неоснователни.

На следващо място неоснователни били твърденията за нарушаване на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. В посочената разпоредба се съдържало задължение за включване на погасителен план с размер, брой и периодичност на вноските. Видно от договора за кредит към същия бил приложен погасителен план, в който ясно и точно били описани всички дължими вноски, техните размери и падежи, съответно размер на главница и лихва. Посочване на твърдяното в исковата молба „съотношение между главница и лихва" било направено още в чл. 3 на процесния договор за кредит, като ясно и изрично били посочени размерите на главница и лихва. Следователно не била налице твърдяната от ищеца неяснота. Същото се отнасяло и до посочване на дължими суми при различни лихвени проценти, доколкото не бил налице променлив лихвен процент. Що се отнася възнаграждението, което ищецът се задължил да плати на трето лице, то

същото въобще не се дължало на „Фератум България“ ЕООД, поради което нямало как да бъде посочено в погасителен план, нито представлявало главница или лихва.

Ищецът твърдял, че бил нарушен чл. 11, т. 10 от ЗПК, което също молят съда да приеме за неоснователно. Законът не поставял условие да бъде включена тази формула в договора за кредит, а само изчисленият съгласно нейните правила ГПР, съответно сумата по договора за кредит, която потребителят се задължавал да заплати. Формулата за изчисление на ГПР включвала като елементи при изчисляване единствено главница, лихви, разходи по кредита, погасителни вноски. Неоснователно в този смисъл било твърдението на ищеца, че в договора за кредит не било ясно как бил изчислен ГПР. Доколкото за изчисляване на процента на разходите според нормативно определената формула била необходима математическа подготовка много над тази на нормалния неспециалист, то едва ли описанието на математически операции щяло за внесе приетата от съда яснота. Не било това и целта на закона. ЗПК изисквал посочване на изчисления по правилата на Приложение № 1 ГПР в договора за кредит с оглед яснота на потребителя за цялостното оскъпяване на кредита, което в процесния случай било сторено.

Съгласно пар. 1 от ДР на ЗПК общите разходи по кредита включвали известните на кредитодателя суми по допълнителни услуги, чието сключване било задължително условие за отпускане на кредита. Обратно на твърдяното в исковата молба ищецът можел да обезпечи отпуснатия кредит по различни начини, включително с поръчителство от избрани от него физически лица. Следователно сключване на договор за поръчителство с „***“ (***) не било задължително условие при отпускане на кредита. С оглед изложеното кредитодателят не само не бил длъжен да включи сумата, уговорена между потребителя и трето лице в договора за поръчителство, в ГПР по кредита, но съгласно пар. 1 от ДР на ЗПК нямал право на това. В допълнение тази сума не била известна на кредитодателя преди потребителят да избере именно *** (***) като поръчител. В случай, че кредитът бил обезпечен по друг начин, например чрез поръчителство от физическо лице, то кредитодателят нямало да има информация за размера на евентуално възнаграждение, доколкото то се уговаряло между потребителя и трето за кредитното правоотношение лице, т.е. отново не отговаряло на предпоставките за включване в общите разходи по кредита по смисъла на пар. 1 от ДР на ЗПК, а и с оглед житейската и правна логика.

Включване на клаузата за обезпечение чрез *** (***) в чл. 5 от договора за кредит било следствие от направения от ищеца избор в рамките на преддоговорните отношения между страните. Именно след този избор бил изготвен договора, в чиито чл. 5 бил отразен начина на обезпечаване задължението на ищеца. Ищецът избрал да кандидатства за кредит с опцията задължението му за връщане на отпуснатия кредит да бъде обезпечено по определен начин, който избор бил отразен в предложението му

договор. Това обаче не означавало, че кредитодателят имал информация относно условията, при които ищецът и третото лице (поръчител) постигнали споразумение, съответно не било ясно уговореното между тях възнаграждение.

Твърдят, че договорът за гаранция бил възмездна услуга, предоставяна от лице, различно от кредитодателя. Ако кредитополучателят изберял да сключи договор за гаранция с гарант, предложен от кредитодателя, този разход не се включвал в ГПР по кредита, тъй като не влизал в общия разход по кредита съгласно § 1.1. от Закона за потребителския кредит. Посочената разпоредба обхващала именно услуги, предоставяни от трето лице *** (***), която била с незадължителен характер по смисъла на закона.

Твърдението на ищеца, че сключването на договор за гаранция с *** (***), имало за цел единствено начисляване на допълнителни разходи по кредита било напълно неоснователно. Необходимостта от обезпечение за кредитора се явявала следствие на извършваната от него оценка на кредитоспособността на потребителя (съгласно чл. 16 от ЗПК, кредиторите било длъжни да извършат такава оценка във всеки отделен случай) и имало за цел да гарантира финансовия риск, който „Фератум България“ ЕООД носело от възможността да има неизпълнение от страна на ищеца. „Фератум България“ ЕООД имало интерес от получаването на обезпечение, именно за да си гарантира, че нямало да търпи вреди от неплатежоспособността на длъжника. По тази причина считат за неоснователни твърденията на ищеца, че договарянето на обезпечение било незаконосъобразно.

Ищецът предоставил цялата законово необходима информация във връзка с размера на ГПР, както и начина на неговото формиране. Съгласно чл. 5. от ЗПК, преди потребителят да бил обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът предоставял своевременно на потребителя необходимата информация за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. Тази информация се предоставяла във формата на СЕФ за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно Приложение № 2 от ЗПК. Такъв СЕФ бил предоставен на електронната поща на ищеца при кандидатстването за кредита, с който се бил запознал.

Предвидените разходи в СЕФ били включени в последствие по ясен и разбираем за ищеца начин и в договора за кредит. В чл. 3 от договора за кредит ясно била посочена общата сума, която следвало да бъде върната от ищеца, съответно по пера - главница и лихва. Следователно за ищеца била налична и индивидуално уговорена всяка една сума, която той следвало да върне с оглед на сключения от него договор за кредит, като тези стойности били на разположение на ищеца през целия процес на кандидатстването, а именно: 1. При попълването на електронния формуляр на интернет страницата на „Фератум България“ ЕООД за отпускането на кредит; 2. Чрез

предоставения СЕФ на електронната поща на ищеца след подаване на заявката за кредит; 3. Чрез предоставения проект на договор за кредит, който бил надлежно одобрен от ищеца с изпращането на код за потвърждение в този смисъл. Кредитополучателят бил уведомен за това свое задължение преди да бил взел решение за сключването на договора и можел да направи свободна и самостоятелна преценка дали бил в състояние да изпълни това изискване на кредитополучателя или не. След като кредитополучателят бил уведомен предварително за това изискване на кредитора, той разполагал с достатъчно време да прецени кое от обезпеченията можел да предостави и с оглед на предоставената му информация за дължимите суми, да сключи договора за кредит съгласно своя избор.

Посоченият ГПР в договора за кредит бил в съответствие с чл. 19, ал. 4 ЗПК, тъй като не бил по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута. Възнаграждението за предоставената от *** (***) услуга за гаранция не се включвало в размера на ГПР, тъй като не била задължителна за сключването на договора за кредит. Твърденията на ищеца, че бил принуден да сключи договор за гаранция с *** не отговаряли на обективната действителност. Нещо повече, ищецът разполагал и с правото по чл. 29 ЗПК, съгласно което той имал субективно, потестативното право да се откаже от сключения договор за потребителски кредит в срок от 14 дни от сключването му без да дава обяснения за това и без да дължи обезщетение и неустойки. Това негово право било предвидено и в чл. 9 от договора. Дори да се приемело, че ищецът узнал едва след сключването на договора за кредит (въпреки неколккратно предоставяната информация), че трябва да обезпечи кредита, използвайки допълнителна и незадължителна възмездна услуга, той имал на разположение 14 дни, в които да вземе решение за отказване от договора без да дължи обезщетения или неустойки. Той не бил упражнил това свое право. След като не бил упражнил правото си да се откаже от договора в предвидения в закона срок, можело да се направи обоснованото предположение, че той разбрал и приел клаузата на чл. 5 от договора за кредит.

Относно правото на избор от страна на потребителя спрямо начина на обезпечаване на задължението за връщане на кредитните средства неоснователно било твърдението, че предоставяне на поръчителство от *** (***) било условие за сключване на договор за кредит. Напротив, при кандидатстване, всеки кредитополучател, включително ищецът в настоящото производство, можел да избере да сключи договор за гаранция с гарант (поръчител), предложен от кредитора, за да обезпечи задълженията си по кредита, или да посочи поръчител, избран от него. Сключването на договор за гаранция от кредитополучателя не било задължително условие за сключването на договор за кредит и не увеличавало възможностите на кредитополучателя за отпускане на кредит в желания от него размер и при предлаганите от кредитора условия.

Неоснователно било становището на ищеца, че сключването на договор за кредит било обусловено от сключване на договор за гаранция и същото било вменено като задължение на потребителя. Видно от Приложение № 5 към настоящия отговор - извлечение от интернет страницата на „Фератум България“ ЕООД - потребителят можел да избере какво обезпечение да предостави - поръчител, който сам той бил избрал или *** (***) - дружество партньор на „Фератум България“ ЕООД. Избраната възможност залягала в процесния чл. 5 на договора за кредит, който се генерирал автоматично въз основа на избора, който потребителят бил направил при подаването на заявка за кредит - т.е. същата уговорка се явявала индивидуално договорена по избор на потребителя. Ако ищецът избрал личен гарант, то клаузата на договора щяла да гласи: „Кредитът се обезпечава с Поръчителство предоставено от три имена в полза на Дружеството...“. Следователно ищецът сам избрал в електронния формуляр като обезпечение поръчителство от *** (***) и след като се запознал с дължимите от него такси по договора за гаранция, подал заявлението за сключване на договор за потребителски кредит. След това ищецът получил по e-mail преддоговорна информация, в която било посочено изрично, че за сключването на договора за кредит „Фератум България“ ЕООД изисквало от ищеца да обезпечи задълженията си чрез поръчителство, заедно с проекти на договора за кредит. Отделно потребителят получавал по електронна поща и цялата документация от *** (***), а именно договора за гаранция и прилежащите му документи. Ищецът, след като първо сам посочил *** (***) като поръчител и получил информацията, съответно проектите на договорите, потвърдил изрично чрез СМС, че желаел да сключи договора за потребителски кредит при посочените условия.

С оглед изложеното не била налице твърдяната от ищеца заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68е от ЗЗП. По никакъв начин и с нито едно от действията си ответникът не бил въвел в заблуждаване ищеца относно условията по сключване на договора за кредит, възможността за избор на гарант (лично избран от ищеца) или дължимите от ищеца суми при всяка една от опциите. При всяка една от стъпките за сключване на договора за кредит ищецът бил информиран изцяло относно последиците от неговия избор, като дори били посочени сумите, които той дължал спрямо *** (***), ако избере дружеството за поръчител и сключи договор за гаранция с него.

Напълно неоснователни били и твърденията, че било налице нарушение на чл. 143 от ЗЗП. Клаузата на чл. 5 от процесния договор за кредит ясно посочвала избраната от самия ищец опция за поръчител, като дори на този етап същият не бил задължен да сключи договора. В приложения Стандартен европейски формат на преддоговорна информация (СЕФ) отново ясно и недвусмислено били посочени възможностите за обезпечаване на кредита, съответно икономическите последици за ищеца, ако избере поръчителство чрез сключване на договор за гаранция с *** (***)

Дължимите към *** (***) суми били описани подробно и в договора за гаранция, който ищецът доброволно сключил.

Твърдението на ищеца за нищожност на клаузата, съдържаща се в чл. 5 от договора поради противоречие с добрите нрави, било напълно неоснователно. Съгласно чл. 9 от ЗЗД свободата на договаряне се ограничавала от изискването да бъдат спазвани добрите нрави, които в правната теория се възприемали като морално-етични възгледи и правила на поведение, възприети от по-голямата част от обществото. Уговарянето на неустойка при неизпълнение на съществено договорно задължение, поето доброволно от едната страна, не нарушавало добрите нрави, особено при условията на пазарна икономика. Неоснователно било твърдението, че клаузата на чл. 5 от договора за кредит не била уговорена индивидуално, съответно било налице нарушение на чл. 146 от ЗЗП. Именно индивидуалният избор на ищеца при заявяване на процесния кредит довел до включване в договора на задължение за обезпечаване на отпуснатата сума чрез поръчителство от *** (***). Напълно невярно било твърдението, че договорът за кредит не можел да бъде сключен без обезпечаването му чрез поръчителство от горепосоченото юридическо лице. Не било налице и заобикаляне на закона, тъй като дължимото на трето лице възнаграждение, не следвало да се включи при изчисляване размера на ГПР. Молят съда да приеме изложените от ищцата твърдения за неоснователни.

С отговора на исковата молба е предявен насрещен иск срещу първоначалната ищца, като с определение от 02.08.2023г. съдът го е приел за съвместно разглеждане.

В насрещната искова молба се посочва, че въз основа на сключения договор за потребителски кредит № 1223822 от 21.12.2022г. Т. Д. Д. получила под формата на кредит сумата от 2 500 лева на същата дата.

Уговорено било, че кредитополучателят бил длъжен да върне главницата и да заплати лихвите по кредита в договорения срок на вноски съгласно погасителния план към договора. Ищцата поела задължение (чл. 3 от договора) да заплати на ответника възнаградителна лихва за ползваната кредита в размер на 19 % на годишна база, при годишен процент на разходите (ГПР) в размер на 48,35%. Общата сума, която ищцата трябвало да заплати на ответника, била в размер на 2 975 лв. Съгласно т. 2 от договора за кредит кредитът следвало да бъде изплатен на 10 вноски. Към момента на предявяване на насрещния иск Т. Д. Д. не била заплатила никакви суми във връзка с обслужването на кредита.

Предвид сериозното неизпълнение на задълженията от страна на кредитополучателя Т. Д. Д. на основание чл. 6 от договора за предоставяне на потребителски кредит, във вр. с чл. 13, ал. 1 от Общите условия за предоставяне на потребителски кредити на „Фератум България“ ЕООД правят изявление за обявяване на всички вземания по договора за кредит за предсрочно изискуеми. Канят

кредитополучателя Т. Д. Д. да погаси всички свои задължения по договора за кредит, възлизащи на общата стойност от 2 500 лв. Неизпълнението на ищеца било съществено и показвало още веднъж нейното отношение към поетите задължения по процесния договор за кредит. Молят съда да осъди Т. Д. Д. да заплати на „Фератум България“ ЕООД обща сума в размер на 2 500 лева, представляващи главница по заема, ведно със законната лихва върху главницата от завеждането на исковата молба до окончателното ѝ плащане. Както и да присъди на „Фератум България“ ЕООД направените по делото разноски, като същите да бъдат преведени по посочена от тях банкова сметка.

В дадения от съда срок по чл. 131 от ГПК е депозиран отговор на насрещната искова молба от първоначалната ищца Т. Д. Д., в който се твърди, че предявеният иск е допустим, но неоснователен. Посочва, че не оспорват сключването на договора за паричен заем, като считат обаче същият за недействителен. В исковата молба били изложили доводи за недействителност на договора за паричен заем, които поддържат. Заявяват, че когато съдът признае договора за недействителен потребителят дължи връщане единствено на получената сума по главницата. На следващо място първоначалната ищца била заплатила изцяло главницата по договора, с което счита всички задължения към ответника за погасени.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Не се спори между страните и от събраните по делото доказателства се установява, че на 21.12.2022г. между страните бил сключен договор за потребителски кредит № 122822, по силата на който ответното дружество предоставило на ищцата сумата 2 500 лв. срещу насрещното задължение на ищцата – заемател да върне сумата на 10 броя месечни вноски съгласно погасителен план. От приложения договор се установява още, че лихвеният процент е договорен на 19 %, а годишният процент на разходите е 48,35 %.

В клаузата на чл. 5 от договора, наречена „Обезпечение“ страните са уговорили, че договорът за кредит ще бъде обезпечен с поръчителство, предоставено от *** в полза на дружеството. С одобряването от дружеството на предоставеното в негова полза обезпечение, уговорката, свързана с обезпечението, не може да се отмени от заемателя, нито от лицето, предоставило обезпечението.

По делото не се спори, че в изпълнение на чл. 5 от договора за заем ищцата избрала като обезпечение поръчителство с посоченото от ответника дружество *** със седалище и адрес на управление в ***.

По делото е приета като доказателство справка за получени плащания, видно от която ищцата е заплатила на ответното дружество сумата 554,09 лв. – главница, сумата 286 лв. – лихва, плащания съгласно тарифата и общи условия – 250 лв.

От заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза

се установи, че ищцата Т. Д. е получила на 21.12.2022г. сумата 2500 лв. от „Фератум България“ ЕООД чрез системата ePay.bg с основание договор за кредит № 1223822. Единственото плащане от Т. Д. е направено на 18.07.2023г. за сумата 2100 лв. Съгласно счетоводните регистри на „Фератум България“ ЕООД получената сума послужила за погасяване на такси в размер на 250 лв., договорна лихва в размер на 286 лв., главница в размер на 554,09 лв. и сума за допълнително избрана незадължителна услуга в размер на 1009,91 лв.

Към датата на изготвяне на заключението според вещото лице по договора между страните е останало непогасено задължение от 1008,99 лв., от които 872,30 лв. – главница, 40,97 лв. - договорна лихва, 54,32 лв. – договорна лихва за просрочена главница, 39,54 лв. – обезщетение за забава върху просрочена главница и 1,86 лв. – обезщетение за забава върху просрочена редовна лихва. В счетоводството на „Фератум България“ ЕООД не са налични първични счетоводни документи, които да доказват по безспорен начин, че кредиторът е направил плащания към гарантиращото дружество *** по договор за гаранция, сключен между ищцата и поръчителя.

За да бъде уважен първоначално предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищцата е да докаже пълно и главно обстоятелствата, от които произтича, че клаузата на чл. 5, ал. 1 от договора е недействителна на заявените от нея правни основания.

Съдът взе предвид, че по своята правна същност договорът за потребителски кредит представлява формален (изискуемата форма за действителност е писмена – аргумент от чл. 10, ал. 1 ЗПК); реален или консенсуален, в зависимост от това дали той се сключва с предаването на паричните средства, предмет на кредита или с постигането на съгласието за предоставяне на конкретна парична сума – аргумент от чл. 9, ал. 1 ЗПК; едностранен или двустранен в зависимост от обстоятелството, дали сключването на договора предпоставя предаване на паричните средства или само постигане на съгласие по основните негови уговорки; възмезден и комутативен, като за заемодателя възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума – в същата валута и размер. Ищцата има качеството на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 2 от ЗПК, а именно – физическо лице, което при сключване на договора за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност. Като потребител ищцата разполага със защита по глава шеста от ЗЗП, за която съдът следи служебно.

По отношение на действителността на договорите за потребителски кредити, приложими са специалните и разпоредби на чл. 22 ЗПК. Процесният договор за кредит съдържа изискуемите от закона реквизити. Кредиторът е предоставил преддоговорна информация, в която са посочени основните параметри и условия по кредита. Посочен е общият размер на кредита и условията за усвояването му, фиксиран лихвен процент,

условията за прилагането му и годишният процент на разходите по кредита. В представеното Приложение № 1 са посочени също размер, брой и падеж на погасителните вноски на задължението. Ищцата е информирана за правото ☐ да получи от кредитодателя информация за извършените предстоящи плащания, както и за оставащите дължимите суми при предсрочно погасяване на главницата, за правото ѝ да се откаже от договора и срока, в който може да бъде упражнено. Договорът за потребителски кредит следва да съдържа лихвеният процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички лихвени проценти. В настоящия случай това е сторено, доколкото в случая е посочен лихвен процент от 19 % и годишен процент на разходите, възлизащ на 48,35 %.

На следващо място, съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, където нормативно е предвиден начин на формиране на годишния процент на разходите по кредита, в него следва да се включат разходите по сключения от ищцата с дружеството – гарант договор за гаранция /поръчителство/. След като съгласно чл. 5 от договора за кредит усвояването на сумата по кредита е било обусловено от предоставяне на поръчителство от „Мултитюд Банк“, вследствие на което между ищцата и това дружество е сключен договор за гаранция срещу уговорено възнаграждение. Договореното възнаграждение на гаранта следва да се включи като компонент на ГПР по кредита, тъй като се обхваща от легално дадената дефиниция в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК за общ разход, т.е. всички разходи, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Несъмнено заплащането от ищцата на възнаграждение за поемане на поръчителство от *** представлява допълнителна услуга, която произтича от договора за кредит и която е задължително условие за усвояване на главницата. От страна на търговеца е приложена заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 2, т. 4 от ЗЗП, като в т. 3 от договора е посочена обща сума, дължима от ищцата, без в нея да е включено възнаграждението на поръчителя и стойността му не е включена при изчисляване на ГПР. Кредиторът е действал в противоречие с принципа на добросъвестността, като не е предоставил коректна информация относно общия размер на кредита на потребителя, който бил лишен от възможността да разбере икономическите последици от сделката и

да вземе информирано решение дали да сключи договора за кредит.

Доколкото сключването на договора за потребителски кредит, влизането му в сила и предоставянето на заемната сума от кредитора на кредитополучателя е било обусловено от одобряване на подаденото заявление, а предпоставка за одобряването му е предоставеното от ищцата обезпечение, не би могло да се приеме, че кредиторът не е знаел за сключения договор за гаранция. Посоченият от ответното дружество поръчител е финансова институция, свързана с кредитора. Очевидно е формиран бизнес модел за разделяне на приходите от кредита между две свързани юридически лица с цел да се заобиколи изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК в размера на годишния процент на разходите да се включат и тези разходи, към които те несъмнено се отнасят. Целта на чл. 11, т. 10 от ЗПК е потребителят да получи пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, като изискванията на посочената разпоредба в конкретният случай не са били изпълнени от кредитора. Поради което доколкото в уговорения ГПР не са били включени всички действителни разходи, съдът намира, че е налице противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 от ЗПК.

По предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД съдът констатира, че е налице нищожност на клаузата на чл. 5 от договора за заем, която урежда заемът да се обезпечи с поръчителство от „***“, тъй като противоречи на добрите нрави и е неправопавна. Съгласно чл. 16 от ЗПК кредиторът следва да оцени кредитоспособността на потребителя към момента на сключване на договора, а с уговорката за избор на предварително одобрен от кредитора поръчител се прехвърля върху длъжника рискът от неизпълнение на горното задължение. Възможността за ползване на дружество поръчител се явява обременително, тъй като неизменно е свързано с допълнителни разходи, а изборът е ограничен от факта, че гарантът е предварително посочен от кредитора. Липсват данни дали алгоритъмът за сключване на договора от разстояние позволява потребителят да бъде информиран предварително за размера на дължимото възнаграждение за поръчителя, за да е в състояние да вземе информирано решение за сключване на договора.

При това положение не би могло да се приеме, че договорът за поръчителство е резултат от индивидуално уговаряне и свободна инициатива. Видно от договора за заем поръчителят е предварително посочен от кредитора и длъжникът не е имал възможност за индивидуално договаряне и избор на друго обезпечение. Поради което съдът приема, че клаузата на чл. 5 от договора противоречи на добрите нрави и е неправопавна по смисъла на чл. 143 от ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя.

Сключването на договора за поръчителство и заплащане от ищцата на

възнаграждение на поръчителя представлява на практика разделяне на приходите от кредита между двете формално отделни юридически лица с цел да се заобиколи ЗПК и да се кумулира недопустима печалба. Така създадените допълнителни възнаграждения за гаранта/поръчител, които не са надлежно описани в договора за потребителски кредит, водят до недобросъвестно оскъпяване на кредита в ущърб на икономически по-слабата страна - потребителя, поставяйки го в неравноправна и неизгодна позиция. Сключването на договор за поръчителство води до скрито оскъпяване на кредита чрез заплащане на възнаграждение на поръчителя. При изложените съображения предявеният от ищцата против ответното дружество иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД за прогласяване на клаузата на чл. 5 от договора за потребителски кредит за нищожна като противоречаща на закона се явява основателен и следва да бъде уважен.

По възраженията на ищцата, че договорът не е съобразен с изискванията на ЗПФУР и ЗЕДЕУУ, съдът взе предвид, че съгласно чл.10, ал. 1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител; по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се предоставят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Дефиниция на понятието "траен носител" се съдържа в § 1, т. 10 от ДР на ЗПК, а именно – всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация. Когато договорът е сключен от разстояние, съгласно чл.5, ал.9 и ал.10 от ЗПК, кредиторът предоставя на потребителя стандартния европейски формуляр, съгласно приложение № 2 от ЗПК, като при използване на телефон като средство за комуникация или на друго средство за гласова комуникация от разстояние кредиторът предоставя и информацията, посочена в чл.9, ал.2 от ЗПФУР и чл.5, ал.10 от ЗПК. Съгласно чл.6 от ЗПФУР, договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние – едно или повече. Съгласно чл.18 от ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е: 1. изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя; 2. спазил сроковете по чл.12, ал.1 или 2; 3. получил е съгласието на потребителя за сключване на договора и, ако е необходимо, за неговото изпълнение през периода, през който потребителят има право да се откаже от сключения договор. За доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага чл. 293 от Търговския

закон, а за електронните изявления - Законът за електронния документ и електронния подпис. Предоговорната информация, както и изявленията, направени чрез телефон, друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях. Всяка клауза в договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, която предвижда, че тежестта на доказване изпълнението на задълженията на доставчика, предвидени по този закон, е за сметка на потребителя, е нищожна. За договора за предоставяне на финансови услуги от разстояние се прилагат и чл. 143 - 148 от Закона за защита на потребителите.

Неоснователно се явява и възражението за нищожност на договора поради липса на съгласие за сключването му от страна на потребителя, тъй като същият очевидно се позовава на него в исковата си молба, възползвал се е от предоставената му в заем сума и е погасил част от задълженията си по този договор, с оглед на което и на основание чл.293, ал.3 от ТЗ не може да оспорва действителността на изявленията си във връзка с него в отношенията между страните.

Възражението на ищеца, че договорът за заем не бил написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт не по-малък от 12 също е неоснователно, тъй като от приложените преписи, представени от ответното дружество се установява, че договорът за кредит, както и предоговорната информация и ОУ са били предоставени на потребителя в писмен вид, с ясно и разбираемо съдържание. В становище от 22.11.2023г. процесуалният представител на ищцата изрично е заявил, че въпросите, формулирани от ответника като задачи на съдебно-техническа експертиза не са спорни в процеса. Един от тези въпроси касае предоставените преди сключване на договора документи и подписването им от страна на ищцата.

По предявения насрещен иск. Ответницата по насрещния иск не доказва, въпреки разпределената доказателствена тежест, че е погасявала заема на посочените в договора падежни дати. Същата в отговора на исковата молба твърди, че е заплатила изцяло претендираната главница. От представеното извлечение от сметка и от заключението на вещото лице се установи обаче, че на 18.07.2023г. ответницата е заплатила на ответното дружество само една вноска в размер на 2100 лв.

Видно от приетия като доказателство по делото погасителен план към договора за потребителски кредит крайният срок за погасяване задължението на ответницата е 17.10.2023г. Съдът съобрази, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще

счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. В този смисъл т. 18 от Тълкувателно решение № 4/ 18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГТК, ВКС.

Трайна е съдебната практика, че в хипотезата на обективизирано в исковата молба волеизявление на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост, следва да се приеме, че с връчването на препис от исковата молба на длъжника това волеизявление стига до него, т.е. това е и моментът на настъпване на предсрочната изискуемост. Решение № 139/ 05.11.2014г. по търг. дело № 57/2012г. на ВКС, I търг. отделение, решение № 114/ 07.09.2016г. по търг. дело № 362/ 2015г. на ВКС, II търг. отделение и др. В настоящия случай с получаване на насрещната искова молба и приложенията към нея на 05.09.2023г. е настъпила предсрочната изискуемост на описаното в нея задължение за главница в размер на 2500 лв.

Ответницата по насрещния иск е направила възражение за нищожност на сключения между страните договор на основание чл. 22 от ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК и чл. 10, ал. 1 от ЗПК. С оглед нищожността на договора за кредит счита, че следва да заплати само главницата на основание чл. 23 от ЗПК. По възраженията на ответницата по предявения насрещен иск съдът взе предвид, че за да бъде валидно сключен договорът за потребителски кредит е необходимо да отговоря кумулативно на всички предвидени в разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20 и ал. 2 от ЗПК и чл. 12, ал. 1, т. 7-9 от ЗПК изисквания. Неспазването на което и да е от изискванията, залегнали в посочените разпоредби, според цитираната императивна норма на чл. 22 от ЗПК води до извод за недействителност на договора за потребителски кредит. По изложени по-горе съображения относно главния иск, които не следва да се преповтарят, съдът намира, че е налице противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 от ЗПК.

Ответницата по насрещния иск е направила и възражение за изпълнение чрез плащане на дължимата главница. От представените по делото доказателства се установи, че на 18.07.2023г. (след завеждане на насрещната искова молба) същата е заплатила сумата 2100 лв., поради което в тази част претенцията на ищеца по насрещния иск е погасена чрез плащане. В останалата си част за сумата 400 лв. – главница по договора за кредит искът е основателен и следва да бъде уважен. Следва да бъде осъдена ответницата да заплати 400 лв. за главница, ведно със законната лихва от датата на депозиране на насрещната искова молба (10.07.2023г.) до окончателното изплащане. На основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД ответницата следва да заплати и

законната лихва върху сумата 2100 лв. за периода от датата на завеждане на насрещната искова молба (10.07.2023г.) до датата на плащането (18.07.2023г.). За разликата до пълния претендиран размер на главницата от 2500 лв. предявеният иск следва да бъде отхвърлен, като погасен чрез плащане.

При този изход на правния спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищцата следва да бъдат присъдени разноски за първоначално предявения иск съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК в размер на 50 лв. за платена държавна такса.

В производството по делото ищцата е била представлявана на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 Закона за адвокатурата. Поради което в полза на упълномощения адвокат следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 550 лв. Определеното възнаграждение е в минималния размер съгласно Наредба № 1/ 01.07.2004г., в редакцията, действаща към момента на постановяване на настоящото решение. Съдът прецени, че с оглед фактическата и правна сложност на делото са налице предпоставки за намаляването на претендираното от адв. М. възнаграждение от 1200 лв. с ДДС. Неоснователно е възражението на ответното дружество, че не са представени доказателства за обстоятелствата, че ищцата е отговаряла на изискванията за предоставяне на безплатна правна помощ. Константна е съдебната практика по въпроса, че липсва уредено в чл. 38 от ЗАДв. изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените в разпоредбата основания при сключването на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не се извършва от самия адвокат. Изявлението за наличието на конкретното основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1 от ЗАДв обвързва съда и той не дължи проверка за съществуването на съответното основание. В случая е представен договор за правна защита и съдействие, видно от които адвокатското дружество и ищите са се съгласили дружеството да окаже на ищите безплатно адвокатска помощ при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Неотносимо към материалното състояние на ищцата е обстоятелството, че същата е била кредитополучател и нейното финансово състояние и кредитоспособност били преценени в процедурата по одобряване на кредита. Това е така, тъй като процесният договор за кредит е сключен на 21.12.2022г., а исковата молба е депозирана в съда на 27.04.2023г.

При уважения насрещен иск на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да се присъдят разноски и на ищеца по него. Дължимото юрисконсултско възнаграждение съдът определи в размер на 200 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ (обн. ДВ, бр. 8/ 24.01.2017 г.). Поради което ответницата по насрещния иск съобразно уважената част следва да бъде осъдена да заплати сумата 48 лв. разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Съобразно отхвърлената част от насрещния иск на ответницата по него също се дължат разноски за възнаграждение на вещо лице на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в размер на 168 лв.

Съдът взе предвид, че дължимото възнаграждение на адвокат М., представлявал ищцата на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 Закона за адвокатурата следва да се определи в размер на 550 лв. Определеното възнаграждение е в минималния размер съгласно Наредба № 1/ 01.07.2004г., в редакцията, действаща към момента на постановяване на настоящото решение, поради което с оглед фактическата и правна сложност на делото са налице предпоставки за намаляването на претендираното възнаграждение от 1200 лв. с ДДС. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 462 лв.

Съгласно § 2а от ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за регистрираните по ЗДДС адвокати, ДДС се начислява върху възнагражденията по наредбата и се счита неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Следователно, размерите на минималните възнаграждения по наредбата, при регистриран по ЗДДС адвокат, се явяват данъчна основа, върху която се дължи ДДС при осъществена услуга по наредбата, в случая - процесуално представителство пред съд. В този смисъл и определение № 266/18.04.2019 г. по ч. т. д. № 1913/2018 г., II т.о. на ВКС. По делото са представени доказателства за регистрация по ЗДДС, поради което крайният размер на дължимото на адвоката възнаграждение за предявените иски е общо 1214,40 лв. с включен ДДС.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НИЩОЖНА на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 22 от ЗПК по предявения от Т. Д. Д., ЕГН *****, с. ***, общ. Горна Оряховица, ул. *** иск против „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***, представлявано от И. В. Д. и Д. В. Н. клаузата на чл. 5 от Договор за предоставяне на потребителски кредит № 122822/ 21.12.2022г.

ОСЪЖДА Т. Д. Д., ЕГН *****, с. ***, общ. Горна Оряховица, ул. *** ДА ЗАПЛАТИ НА „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***, представлявано от И. В. Д. и Д. В. Н. сумата 400 (четиристотин) лв. – представляваща дължима главница по договор за предоставяне на потребителски кредит № 122822/ 21.12.2022г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на насрещната искова молба – 11.07.2023г., до окончателното ѝ изплащане. Както и да заплати законната лихва върху сумата 2100 лв. за периода от

датата на завеждане на насрещната искова молба (10.07.2023г.) до датата на плащането (18.07.2023г.). В останалата част за разликата от 400 лв. до пълния претендиран размер на главницата от 2 500 лв. ОТХВЪРЛЯ предявения насрещен иск, като ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ.

ОСЪЖДА „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***, представлявано от И. В. Д. и Д. В. Н. ДА ЗАПЛАТИ на Т. Д. Д., ЕГН *****, с. ***, общ. Горна Оряховица, ул. *** СУМАТА 218 (двеста и осемнадесет) лв. – разноски за държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***, представлявано от И. В. Д. и Д. В. Н. ДА ЗАПЛАТИ на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***, с адрес на упражняване на дейността гр. София, ж. к. ***, представлявано от Д. М. М. – управител СУМАТА 1214,40 лв. (хиляда двеста и четиринадесет лв. и четиридесет ст.) с ДДС – възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ.

ОСЪЖДА Т. Д. Д., ЕГН *****, с. ***, общ. Горна Оряховица, ул. *** ДА ЗАПЛАТИ на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***, представлявано от И. В. Д. и Д. В. Н. СУМАТА 48 (четиридесет и осем) лв. – разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение съобразно уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Дряново: _____